

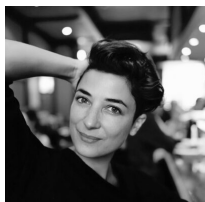
pzazz

Unearth

JEFTA VAN DINTHER

Une expérience
sombre mais
magnifiquement
libératrice

Lodie Kardouss

‘Unearth’ du chorégraphe suédo-néerlandais Jefta van Dinther est une pièce pour 9 interprètes (dont lui-même) qui se répète en boucle sur une période de 4 heures. La première belge a eu lieu dans l'espace industriel du deuxième étage de la Raffinerie, avec ses murs de briques et sa structure en fer et en fonte, où nous sommes libres d'aller et venir au début de chaque heure. Une création sincère dont l'identité physique et vocale se démarque des propositions artistiques actuelles. (NL vertaling onder)

18 OKTOBER 2023

La nature multi-frontale du spectacle, personnellement découvert au cours de la deuxième heure, ne laisse pas immédiatement deviner le déroulement de la représentation, ni identifier les interprètes mélangés dans le public. Et pourtant, nous avons le sentiment particulier d'être engagés dans un rituel puissant, bien que nous ne suivons pas le cérémonial théâtral habituel des conversations qui s'estompent, du "noir salle", puis du début du spectacle.

Ils se meuvent dans de lourdes bottes aux semelles épaisses et crantées, comme dans les jeux vidéo d'action-aventure, tout en chantant a cappella des lamentos contemporains d'une manière si limpide, presque religieuse, que le résultat est proche d'une expérience mystique. La force du spectacle réside indéniablement dans la remarquable symbiose entre les recherches physiques et vocales, presque antinomiques dans la manière dont elles sont traitées.

Les corps semblent souffrir profondément et les performeurs plongent dans leurs propres entrailles pour tenter d'évacuer cette douleur profonde. Cette expression de la souffrance pourrait déranger si elle était surfaite ou représentée, mais la sincérité avec laquelle ils se livrent nous invite à accueillir cette détresse avec bienveillance, nous donnant le sentiment d'être privilégiés de par la confiance qu'ils nous accordent.

‘Unearth’ est un paysage de l'humain, de l'introspection et de l'intime

Ce spectacle est conçu pour être apprécié depuis le sol, où les spectateurs sont assis sur des coussins, pour entrer en vibration avec leur reptation animale plutôt que de le regarder depuis des gradins comme un objet théâtral. Nous partageons le même sol, d'où naissent et meurent la multitude de gestes qu'ils accomplissent, comme autant de missions symboliques pour apprivoiser leur fardeau.

Au fur et à mesure de la représentation, la nuit tombe. La transe à l'intérieur du studio est éclairée par des projecteurs situés à l'extérieur du bâtiment. La lumière passe à travers la fenêtre, comme si nous étions exposés au clair de lune plutôt qu'aux lumières de scène. Tout semble complètement réel, au point que nous nous sentons davantage témoins que spectateurs, bien que tout soit artificiel. Le trucage scénique est spectaculaire, avec un équipement réduit à sa plus simple expression !

Le magnifique morphing vocal final et ses multiples transitions intermédiaires aussi proches phonétiquement que possible modifient notre perception, libèrent tout notre potentiel imaginaire et l'immersion dans l'expérience

proposée est alors totale.

'Unearth' est un paysage de l'humain, de l'introspection et de l'intime, et est porté par des artistes dont la maturité assure un voyage émotionnellement riche. La matière de ce spectacle est très travaillée et assez audacieuse, elle expérimente avec une grande justesse un thème quelque peu tabou, celui de la souffrance.

NL vertaling: Een donkere maar heerlijk bevrijdende ervaring

'Unearth' van de Zweeds-Nederlandse choreograaf Jefta van Dinther is een stuk voor 9 performers (waaronder hijzelf) dat in een loop herhaald wordt over een periode van 4 uur. De Belgische première vond plaats in de industriële ruimte op de tweede verdieping van de Raffinerie, met zijn bakstenen muren en ijzeren en gietijzeren structuur. We zijn vrij om te komen en te gaan aan het begin van elk uur. Een oprechte creatie die zich door zijn fysieke en vocale eigenheid onderscheidt van de huidige artistieke trends.

Het veelkantige karakter van de voorstelling, dat ik zelf ontdekte tijdens het tweede uur, zorgt ervoor dat je niet meteen kunt achterhalen hoe de voorstelling zich zal ontploegen. Je kan evenmin zomaar de spelers identificeren die zich vermengden met het publiek. En toch hebben we het eigenaardige gevoel betrokken te zijn bij een krachtig ritueel, ook al volgen we niet het gebruikelijke theaterceremonieel van vervagende gesprekken, de 'donkere kamer' en dan het begin van de voorstelling.

Ze bewegen zich voort in zware laarzen met dikke, gekartelde zolen, zoals in action-adventure videogames, terwijl ze a capella hedendaagse klaagzangen zingen op zo'n heldere, bijna religieuze manier dat het resultaat dicht in de buurt komt van een mystieke ervaring. De kracht van de show ligt ontegenzeggelijk in de opmerkelijke symbiose tussen het lichamelijke en het vocale onderzoek, die op een haast bijna tegenstrijdige manier aangepakt worden.

De lichamen lijken diepe pijn te lijden, en de performers duiken in hun eigen ingewanden in een poging deze diepe pijn te evacueren. Deze uiting van lijden zou ergerlijk kunnen zijn als ze overdreven werd of al te gespeeld, maar de oprechtheid waarmee de performers zich overgeven nodigt ons uit om deze ontredde met welwillendheid te verwelkomen, en geeft ons het gevoel dat we bevoorrecht zijn door het vertrouwen dat ze in ons stellen.

Unearth' is een landschap van het menselijke, van introspectie en intimiteit

Deze voorstelling is bedacht om gezien te worden vanaf de grond. Daar zitten de toeschouwers op kussens zitten, om zo mee te gaan trillen met hun reptielachtige kruipbeweging in plaats van ernaar te kijken vanaf de tribune als naar een theatraal object. We delen dezelfde vloer, waaruit de veelheid aan gebaren die ze uitvoeren worden geboren en sterven, als zoveel symbolische missies om hun gesel te verlichten.

Naarmate de voorstelling vordert, valt de avond. Schijnwerpers buiten het gebouw gaan de trance in de studio uitlichten. Het licht valt binnen door de ramen, alsof we worden blootgesteld aan maanlicht in plaats van toneellicht. Alles lijkt zo echt dat we ons meer getuigen dan toeschouwers voelen, ook al is alles kunstmatig. De podiumtrucage is spectaculair, maar wel met middelen die tot hun eenvoudigste vorm teruggebracht zijn!

De prachtige laatste vocale morphing, met de vele overgangen die auditief haast onmerkbaar dicht bij elkaar liggen, veranderen onze perceptie. Ze bevrijden al onze verbeeldingskracht zodat we volledig kunnen opgaan in de ervaring.

Unearth' is een landschap van het menselijke, van introspectie en intimiteit, uitgevoerd door artiesten die je door hun rijpheid verzekeren van een emotioneel rijke reis. Het materiaal voor deze show is zeer verfijnd uitgewerkt en vrij gedurfd. Het beproeft op een manier die heel juist aanvoelt een thema dat wat in de taboesfeer hangt: met name leed.

(Jeftha Van Dinther is dit jaar ook met een nieuwe productie 'Remachine' te zien op December Dance Brugge).